

CHALOUPKOVÁ VIKTORIE

* 5. 3. 1953, Praha

„Jmenuji se Viktorie Chaloupková. Narodila jsem se před šedesáti lety (5.3.1953) v Praze, v rodině, která měla vztah k výtvarnému umění pouze platonický.

Jinak tomu bylo u mne. V pěti letech jsem poprvé oznámila příbuzenstvu, že budu malířkou a harfenistkou. Ne, že bych snad měla talent nebo ráda kreslila, ale znělo to vznešeně. Na harfu nebyly peníze, dostala jsem pastelky, pak vodovky, později tempery. Stále bez talentu jsem nosila ze školy trojky z kreslení. Z LŠU jsem odcházela jako neschopná, leč snaživá. Ale na SUPŠ mne přijali a nechali i odmaturovat. Pak přišla doba tápání. Nutnost uživit se mne vehnala do chladné náruče Vojenského muzea v Praze, abych spoluvytvářela expozice. Tato doba byla provázena četnými žertovnými příhodami. Neméně žertovné bylo i moje působení v Památníku národního písemnictví na Strahově, kde jsem napáchala víc škod než užitku a ani tam jsem se nepřiblížila kariéře malířky. To až když mě samotné bylo líto mnou soustavně likvidované kulturní památky, rozhodla jsem se odejít, koupit si štětec a pět tub olejových barev. Stala jsem se malířkou.

Namalovala jsem louku a lihovar, pak lampu a třešně. Nedalo se na to koukat. Namalovala jsem dědka, sklenici, židli. Někomu se to líbilo a tak jsem mastila židle, sklenice, klece, taky jeřabiny a šachy. Odesla jsem to do Díla.

To vše šlo do okamžiku, kdy mé práce dostoupaly až do galerie Platýz, která byla v roce 1985 tou nejvyšší metou pro malíře a splněným snem pro mne.

I cena mých obrazů stoupla na 10 000 Kč a já se stala nejprodávanější českou malířkou. Zasloužilí umělci si už netroufli vyhazovat moje obrazy. Začala jsem vystavovat nejen v Československu, ale i v Rakousku, Německu, Japonsku, Americe a v dalších zemích, které už se mi ani nechce vyjmenovávat, protože paměť slábne.

K padesátinám jsem zahájila po 25 letech malování svou 55 výstavu, částečně inspirovanou fotografiemi mého syna, který na rozdíl ode mne má talent a nikdy neměl tu drzost říct, že bude umělcem. Po dalších osmi letech se počet samostatných výstav blíží 80! Té pětileté holčičce bych dnes řekla, že být malířkou může znít vznešeně, ale znamená to malovat i 20 hodin denně, mít barvu pod nehty, pytle pod očima a unavenou duši sportovce, kterým jsem kdysi byla, protože je to boj, který stojí za to.“

